

Arrest

nr. 180 635 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 januari 2015 het Rijk binnen en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 22 februari 2015.

1.2. Op 30 juni 2016 werd verzoeker bij een politiecontrole werkend aangetroffen in een winkel.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 juli 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 1 juli 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Turkse

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30/06/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Gezien betrokkene aangetroffen werd door de politie Antwerpen voor zwartwerk in nachtwinkel voor de firma [K.] [...], reden waarom hem geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek word toegestaan.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Betrokkene werd aangetroffen door de politie Antwerpen voor zwartwerk in nachtwinkel voor de firma [K.] gevestigd op [...]. Om deze reden en in het belang van de immigratiecontrole wordt hem voor deze reden een inreisverbod van twee jaar opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/14, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van [de] Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 01.07.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een

administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 01.07.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Op datum van 01.07.2016 wordt door de lokale politie van PZ Antwerpen een identiteitscontrole gedaan.

Verwerende partij beweert dat verzoeker door de politie werd aangetroffen terwijl hij in het zwart aan het werken was.

Verzoeker ontkent ten stelligste dat hij werkte.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar een PV dat door de politie werd opgesteld.

Diezelfde dag, nl. op 01.07.2016, werd door verwerende partij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (hierna: bijlage 13septies) afgeleverd.

Ten gevolge van de bijlage 13septies wordt aan verzoeker een inreisverbod (hierna: bijlage 13 sexes) afgeleverd.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. [I § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Verzoeker heeft de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek eveneens aangevochten.

De middelen van verzoeker in het beroepsverzoekschrift tegen de bijlage 13 septies luiden als volgt:

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak kan enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat hij een gevaar is voor de openbare en nergens vermeld wordt dat hij een gevaar is voor de nationale veiligheid.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

OPENBARE ORDE

Verwerende partij beweert dat verzoeker op het ogenblik van de identiteitscontrole aan het werk was en dat hij een bedrijvigheid als zelfstandige of ondergeschikt verband uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verzoeker ontkent ten stelligste dat hij werkte op het ogenblik van de controle.

Verder haalt verwerende partij aan de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Zelfs indien verzoeker in het zwart zou werken, quod non, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom zwartwerk een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom zwartwerk een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

De vaststelling van zwartwerk kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is door verwerende partij.

De redenen voor de bestreden beslissing heeft ertoe geleid dat voor de bestreden beslissing geen uitvoeringstermijn werd voorzien waardoor verzoeker samen met de bestreden beslissing een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar heeft gekregen. Het inreisverbod steunt immers op artikel

74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 afgeleverd aan verzoeker.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Tot zover de middelen tegen de bijlage 13 septies.

De bijlage 13 septies die werd afgeleverd aan verzoeker is nietig waardoor het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd niet langer staande kan blijven en bijgevolg vernietigd dient te worden.

Enkel in geval van een gevaar voor de openbare en de nationale veiligheid dient geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan.

In de beslissing tot verwijdering wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd zodat inreisverbod niet langer staande kan blijven.

Aangezien er beroep werd ingesteld tegen de bijlage 13 septies dient huidig dossier samengevoegd te worden met dossier waarin beroep werd aangetekend tegen de bijlage 13 septies. (stuk 2)

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar 'omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Zij is de menig toegedaan dat verzoeker in België zou gewerkt hebben en daardoor een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd omdat hij, quod non, in het zwart zou gewerkt hebben. Welk gevaar loopt de openbare orde op in geval iemand in het zwart zou werken? Nergens in de bestreden beslissing wordt hierover duidelijkheid verschaft.

In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt dat er een PV werd opgesteld.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Zoals hierboven aangehaald is de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek een schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens werd er niet vermeld waarom er werd gekozen voor een termijn van twee jaar.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij in het zwart zou gewerkt hebben.

Zelfs indien verzoeker in het zwart zou werken, quod non, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom zwartwerk een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom zwartwerk een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

De vaststelling van zwartwerk kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is door verwerende partij

Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij zou betrappt zijn en waarom hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker is verloofd met mevrouw [B.A.], geboren te Antwerpen [...]. Partijen waren van plan om een huwelijksaangifte te doen.

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van twee jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze [...] gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien verzoeker zich met zijn Italiaans verblijfstitel van onbepaalde duur in de komende jaren elders in Europa zou willen vestigen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien[t] de bestreden beslissing vernietigd te worden.

HOORRECHT

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals dat hij verloofd is met mevrouw [B.] en binnen een korte periode zouden huwen, dat ze reeds een verloofsfeest hebben gehouden.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bvb helemaal geen inreisverbod opgelegd om humanitaire redenen, of een inreisverbod van een beperktere duur.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod van 3 jaar, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden.”

4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht een inreisverbod voor een termijn van 8 jaar heeft opgelegd.

Verweerder laat vooreerst gelden dat in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd wordt om welke reden een beslissing houdende inreisverbod genomen wordt:

[...]

Verweerder merkt op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, in de bestreden beslissing, in eerste instantie duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod wordt opgelegd.

Terwijl vervolgens nader wordt toegelicht op grond van welke motieven in rechte (artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) en in feite een duur van twee jaar wordt opgelegd.

De kritiek van verzoekende partij alsdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, is bijgevolg geenszins ernstig.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een schending van de openbare orde, gaat zij klaarblijkelijk uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd om redenen van openbare orde.

Verzoekende partij voert verder een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij beweert dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging toekwam om verzoekende partij de gelegenheid te bieden haar standpunt te laten kennen aangaande het zwaarwegend inreisverbod zodat verzoekende partij voor haar belangen kon opkomen.

Verweerder laat hierbij gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de hoorplicht. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992).

Geheel ten overvloede merkt verweerder nog op dat verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat de informatie die zij zou bezorgd hebben zeker een invloed zou hebben gehad op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod, zonder dat zij dit in concreto nader toelicht.

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 74/11, §1, eerste lid en §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22,[...])

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p.,[...])

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Verzoekende partij beweert vervolgens dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van twee jaar, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verweerder wijst er op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging stelde in de bestreden beslissing dat:

- voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en/of*
- betrokkene werd aangetroffen voor zwartwerk*

Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing op quasi automatische wijze voor een termijn van twee jaar zou zijn opgelegd, zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoekende partij.

Terwijl verzoekende partij bovendien ook niet aangeeft met welke concrete elementen in casu ten onrechte geen rekening zou gehouden zijn.

Verzoekende partij beperkt zich tot de bewering alsdat verweerder “uit het dossier kan afleiden dat er in hoofde van verzoekende een aantal elementen bestaan die zeker een vermindering van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben”.

In de mate dat verzoekende partij tot slot beweert dat de bestreden beslissing zeer summier gemotiveerd is zonder enig onderzoek naar haar familiale en sociale situatie, laat verweerder gelden dat deze bewering geenszins ernstig is.

De verzoekende partij verschaft geen enkele duiding nopens de aard van de relatie met mevr. [B.]. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat het onmogelijk is een duurzame relatie te onderhouden terwijl de verzoekende partij zich in Turkije bevindt.

Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod moet worden opgelegd voor de duur van acht jaar.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.3. De Raad merkt op dat verzoeker er terecht op wijst dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder diende derhalve over te gaan tot een individueel onderzoek zodat hij met voldoende kennis van zaken een beslissing kon nemen. Bij het nemen van deze beslissing diende hij het evenredigheidsbeginsel te respecteren (*Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 1825/001, 23*). Hij diende dan ook de feiten die aan verzoeker kunnen worden tegengeworpen af te wegen tegen de eventuele gegevens die een belemmering zouden kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod van een bepaalde duur of die van belang zouden kunnen zijn bij het bepalen van de duur van dit inreisverbod. In casu blijkt niet dat verweerder het vereiste onderzoek heeft doorgevoerd. Hij heeft zich, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, louter beperkt tot een lezing van een administratief verslag dat door de politiediensten werd opgesteld en heeft verzoeker, alvorens de bestreden beslissing te nemen, niet gehoord of op een andere wijze de kans gegeven om eventuele bezwaren tegen het opleggen van een inreisverbod te uiten. Ook uit het administratief politieverslag – waarin wordt gesteld dat verzoeker “*geen woord Nederlands [spreekt]*” – kan niet worden afgeleid dat verzoeker op enigerlei wijze de kans kreeg om gegevens die een belemmering zouden kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod of die van invloed zouden kunnen zijn bij het bepalen van de duur van een inreisverbod mee te delen.

Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de hoorplicht in casu niet zou gelden omdat de bestreden beslissing slechts een beoordeling inhoudt van de verblijfstoestand van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt geenszins de verblijfstoestand van verzoeker bepaald, doch wordt hem de mogelijkheid ontzegt om gedurende twee jaar het grondgebied van het Rijk en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te betreden.

Het hoorrecht maakt bovendien integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35). De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknot.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – in casu verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

Verweerder kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat verzoeker niet aantoont dat hij, indien hij zou zijn gehoord, enig dienstig gegeven had kunnen aanbrengen of dat verzoeker in ieder geval niet in concreto toelicht waarom bepaalde inlichtingen relevant zouden zijn. Verzoeker heeft immers geduid dat indien hij hiertoe de kans had gekregen hij had kunnen uiteenzetten dat hij zich heeft verloofd met een Belgische vrouw met wie hij op korte termijn in het huwelijk wenst te treden – de aard van zijn relatie met deze vrouw wordt dus wel degelijk toegelicht – en dat dit een reden kon zijn om geen inreisverbod of een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur op te leggen. Verzoeker heeft tevens bij zijn verzoekschrift tal van stukken gevoegd om zijn stelling te onderbouwen. Door in zijn nota uiteen te zetten dat verzoeker niet aantoont dat hij geen gezinsleven met zijn Belgische vriendin in Turkije kan hebben toont verweerder ook niet aan dat hij het bestaan van deze relatie in aanmerking heeft genomen bij de beoordeling van de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod. Zelfs indien verzoeker en zijn partner in Turkije een gezinsleven zouden kunnen ontwikkelen dan impliceert dit trouwens niet automatisch dat het bestaan van de relatie op zich niet in aanmerking moet worden genomen bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

De Raad merkt tevens op dat de hoorplicht vereist dat een persoon wordt gehoord alvorens een beslissing wordt genomen. De hoorplicht heeft immers tot doel informatie te verzamelen die nuttig kan zijn voor het nemen van een beslissing. Door verzoeker nadat de bestreden beslissing werd genomen, in het gesloten centrum waar hij werd ondergebracht, te horen werd niet aan de doelstelling van de hoorplicht voldaan. Uit dit laattijdige gehoor kan de Raad slechts afleiden dat verzoeker toen hij de kans kreeg om zijn situatie uiteen te zetten bevestigend antwoordde op de vraag of hij een duurzame relatie in België had en hij bij machte was om het telefoonnummer van zijn partner mee te delen.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft nagelaten te voldoen aan de hoorplicht en de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, dat deze beslissing bijgevolg werd genomen zonder dat alle nuttige gegevens voorhanden waren en zonder dat een deugdelijke evenredigheidstoetsing werd doorgevoerd en dat verweerder artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden *“met de specifieke omstandigheden van [het] geval”* bij het bepalen van de duur van het aan verzoeker opgelegde inreisverbod.

De hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden miskend.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK